

Številka: 007-29/2011/2
Datum: 21.6.2011

Ministrstvo za obrambo
Kabinet ministra
Vojkova cesta 55
1000 Ljubljana

ZADEVA: Predlog zakona o zagotavljanju prostega dostopa do dokumentov o trgovini z orožjem v letih 1990-1994

ZVEZA: Vaš dopis št. 007-186/2011-13 in gradivo, z dne 15. 6. 2011

Spoštovani,

Informacijski pooblaščenec v skladu z 48. členom Zakona o varstvu osebnih podatkov (ZVOP-1), na podlagi prejetega zaprosila v nadaljevanju daje pripombe na določila predloga zakona o zagotavljanju prostega dostopa do dokumentov o trgovini z orožjem v letih 1990-1994 (v nadaljevanju: predlog zakona), EVA 2008-1211-1831, ki se dotikajo področja varstva osebnih podatkov.

1. Povzetek ciljev predloga zakona o pripombah Vlade

Cilj predloga zakona, kot je opredeljen v samem tekstu in obrazložitvi, je v doseganju obveščeniosti javnosti o vseh okoliščinah ravnanja z orožjem Teritorialne obrambe Republike Slovenije v času pred osamosvojitvijo in o vseh drugih okoliščinah nakupa, prodaje, uvoza, izvoza in tranzita orožja in vojaške opreme v času od 1990 do 1994. Za doseg tega cilja predlog zakona zaradi javnega interesa uveljavlja določena odstopanja od načel veljavne zakonodaje, in sicer tistih, ki urejajo sistem določanja, varovanja in dostopanja do tajnih podatkov državnih organov Republike Slovenije, ki se nanašajo na obrambo, zunanje zadeve ali obveščevalno in varnostno dejavnost države, ter prenehanje tajnosti takšnih podatkov, prostega dostopa do informacij javnega značaja, s katerimi razpolagajo državni organi, načel predkazenskega in kazenskega postopka, delovanja obveščevalnih in varnostnih služb ter načel parlamentarne preiskave. Predlagatelj zakona (skupina poslancev) ocenjuje, da je javni interes za razkritje okoliščin trgovine z orožjem močnejši od javnega interesa ali interesa drugih oseb za omejitve dostopa. Hkrati predlagatelj predloga zakona meni, da ta še vedno zagotavlja spoštovanje načela ustavnosti in zakonitosti, načela sorazmernosti in načela varovanja osebnih podatkov ter varovanja interesov državne varnosti in ugleda republike Slovenije.

Vlada je na predlog zakona izrazila določene pomisleke, povezane z opredeljevanjem kroga relevantnih dokumentov, njihovim obstojem, operativno izvedbo zakona (tako s časovnega kot z organizacijskega vidika), predvsem pa je opozorila na potrebo po ponovnem tehtanju med pravico, ki se vzpostavlja s predlogom zakona, in dolžnostmi varovanja dejavnosti in postopkov posameznih organov v izjemnih okoliščinah še zlasti, ker obstaja velika verjetnost razkritja povezav, ki nobeni javnosti, dokler gre za varovanje državnih skrivnosti, ne bi smele biti razkrite, če ni dokončno ugotovljeno, da obstaja državni interes in ne zgolj interes javnosti, utemeljen s političnim interesom za njihovo razkritje. Vlada opozarja tudi na dejstvo, da ima Republika Slovenija z nekaterimi članicami EU in Nato sklenjene mednarodne pogodbe o varovanju tajnih podatkov. Če to ne bo zagotovljeno na ustrezni ravni, obstaja bojazen, da Republika Slovenija ne bo obravnavana kot kredibilna in zaupanja vredna država. Določbo predloga zakona, po kateri osebni podatki takratnih nosilcev javnih funkcij in posameznikov, zaposlenih v državnih organih, ki so (so)delovali pri trgovini z orožjem (vsebovani v dokumentih, ki naj bi bili razkriti), ne uživajo varstva po predpisih, ki urejajo varstvo osebnih podatkov, Vlada ocenjuje kot neskladno z 38. členom Ustave Republike Slovenije in meni, da bi neomejeno razkritje dokumentov, kot ga predvideva predlog Zakona, razkrilo osebne podatke številnih zaposlenih v državnih organih in imelo negativne posledice za verodostojnost, ugled in položaj Republike Slovenije v mednarodni skupnosti.

Predlog zakona je 14. 6. 2011 obravnaval tudi Odbor za državno ureditev in javne zadeve. Na seji je bilo izraženo stališče, da je treba v zvezi z varstvom osebnih podatkov glede na predlog zakona pridobiti tudi mnenje Informacijskega pooblaščenca.

2. Mnenje Pooblaščenca

Pooblaščenec uvodoma poudarja, da je naloga zakonodajalca prepoznavati področja družbenega življenja, ki terjajo normativno urejanje in urejanje le-teh v **javnem** interesu. Zakonodajalec je torej dolžan sprejemati odločitve, ki so v interesu večine državljanov. Seveda lahko zaradi dejstva, da je parlament sestavljen iz več političnih strank, pride do oblikovanja »javnega interesa«, ki je kompromisna rešitev v pogledih (koalicijskih) političnih strank, kar gre lahko tudi na škodo interesa večine državljanov, vendar je takšna pač narava političnega odločanja v demokraciji. Primarno vprašanje torej je, ali bo zakonodajalec na področju, ki se ureja s predlogom zakona, sploh prepoznal javni interes in posledično tudi, na kakšen način mu bo zadostil.

Glede na dne 12.4.2011 sprejeto Deklaracijo v zvezi z »umikom tajnosti iz vseh dokumentov nekdanjega predsedstva republike Slovenije, predsednika republike Slovenije, Vlade Republike Slovenije, preiskovalnih komisij Državnega zbora, Komisije za nadzor varnostnih in obveščevalnih služb, Ministrstva za obrambo, Ministrstva za notranje zadeve, Slovenske obveščevalno varnostne službe v delih, ki se nanašajo na priprave in izvedbo osamosvojitve in obrambe Republike Slovenije ter nabav oborožitve in vojaške opreme do leta 2000 in delih, ki se nanašajo na pomoč Republiki Hrvaški in Republiki Bosni in Hercegovini« se zdi, da je Državni zbor že ocenil obstoj javnega interesa za prost dostop do dokumentov o trgovini z orožjem, in sicer še bistveno širše, do leta 2000, kot ga povzema predlog zakona. Opozorila Vlade o obstoju »državnega interesa« za varovanje dejavnosti in postopkov posameznih organov v izjemnih okoliščinah, ki naj bi prevladal naj interesom javnosti in političnim interesom za njihovo razkritje, se v tem kontekstu zdi nekoliko nerazumljiv. Po mnenju Pooblaščenca je namreč težko govoriti o od javnega interesa različnem in na ta način od državljanov odtujenem interesu države, torej nekem državnem interesu. Pojma državni interes pravo ne pozna in ga ne sme poznati, saj se vsi zakoni sprejemajo z vidika nekega posebnega, za posamezen zakon specifičnega javnega interesa (tudi Zakon o tajnih podatkih recimo, ki z vidika javnega in ne državnega interesa štiti določeno dobrotno, v tem primeru posebne občutljive informacije, ki lahko ogrozijo delovanje države, posledično torej posameznikov, ljudi, državljanov, ki živimo tukaj). Toliko bolj nam je argument vlade nerazumljiv, saj gre za zadevo, ki zaradi večdesetletnih govoric meče senco na slovensko osamosvojitve in na takratno ravnanje njenih najvidnejših predstavnikov. Če bodo na ugledu izgubili določeni posamezniki, tega ne smemo enačiti z ugledom države, kvečjemu obratno, na ugledu lahko izgubi država, ki po toliko letih še vedno ne zmora javnosti predložiti dokumentov in ji tako omogočiti spoznati vsa dejstva in okoliščine ravnanja odgovornih ljudi tedanjega časa.

Glede na to, da je Pooblaščenec v zadnjih dveh letih in pol pregledal že skoraj vso dokumentacijo, ki je predmet tega zakona, težko sprejememo trditve, da bi bilo s tem zakonom poseženo v vsebino mednarodnih sporazumov o varovanju tajnih podatkov držav članic EU in Nata, saj takšne dokumentacije, ki bi ustrezala zaščiti po predpisih o tajnosti podatkov, med temi dokumenti ni bilo zaslediti.

2.1 Sorazmernost pri posegu v varstvo osebnih podatkov

Po 8. členu Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS; MP, št. 7-41/1994 z dne 13. 6. 1994) ima vsakdo pravico do spoštovanja svojega zasebnega in družinskega življenja, svojega doma in dopisovanja. Javna oblast se ne sme vmešavati v izvrševanje te pravice, razen če je to določeno z zakonom in nujno v demokratični družbi zaradi državne varnosti, javne varnosti ali ekonomske blaginje države, zato, da se preprečita nered ali zločin, da se zavaruje zdravje ali morala ali da se zavarujejo pravice in svoboščine drugih ljudi. Glede na prakso Evropskega sodišča za človekove pravice je sorazmernost pri posegih v zasebnost in varstvo osebnih podatkov (ki je prav tako del človekove pravice po 8. členu Konvencije) podana, če je poseg primeren in ustrezen glede na zasledovani namen, nujen za njegovo izpolnitev (ni poti, ki bi za doseg cilja manj posegale v varstvo osebnih podatkov posameznikov) in sorazmeren v ožjem pomenu.

Z vidika varstva osebnih podatkov javnih funkcionarjev in državnih (javnih) uslužbencev Pooblaščenec poudarja, da gre za posameznike, ki so zaradi svoje zaposlitve, v demokratični družbi dolžni trpeti nekoliko večje posege v zasebnost in varstvo osebnih podatkov. Da lahko državljani uresničujejo nadzor nad aktualno

politično oblastjo in s sredstvi, ki so jim na voljo, reagirajo na odmike od pričakovanega in zaželenega ravnanja nosilcev oblasti, morajo biti določeni podatki o funkcionarjih in javnih uslužbencih (tudi določeni osebni podatki) na enostaven način dostopni javnosti. Tako že Zakon o dostopu do informacij javnega značaja (Uradni list RS, št. 24/03 in nadaljnji; v nadaljevanju: ZDIJZ) določa, da se ne glede na izjemo varstva osebnih podatkov dostop do informacije javnega značaja dovoli, če gre za podatke o porabi javnih sredstev ali podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja javnega uslužbenca¹. Podobno vendar nekoliko ožjo določbo vsebuje Zakon o sistemu plač v javnem sektorju (Uradni list RS, št. 56/02 in nadaljnji; v nadaljevanju ZSPJS), ki določa, da so javnosti po postopku, ki ga ureja ZDIJZ, dostopni individualni podatki o znesku celotne bruto plače vsakega javnega uslužbenca in vsakega funkcionarja brez zmanjšanja za morebitne odbitke iz naslova izvršbe, kreditov ali drugih osebnih obveznosti².

Iz prakse Pooblaščenca kot pritožbenega organa v postopku o dostopu do informacij javnega značaja izhaja še, da so informacije javnega značaja tudi podatki o delovnem mestu javnega uslužbenca, njegovi strokovni izobrazbi in izpolnjevanju morebitnih drugih pogojev za delo, podatki o letni oceni ter drugi podatki, povezani z opravljanjem javne funkcije (če gre za funkcionarja) oziroma delovnega razmerja.

V luči navedenega, določba tretjega odstavka 3. člena predloga zakona, po katerem »osebni podatki takratnih nosilcev javnih funkcij in posameznikov, takrat zaposlenih v državnih organih, ki so (so)delovali pri trgovini z orožjem« ne uživajo varstva, na prvi pogled ne odstopa od veljavne zakonske ureditve in prakse Pooblaščenca.

Na drugi strani pa drži, da je določba zapisana zelo široko. Osebnih podatkov nosilcev javnih funkcij in državnih uslužbencev, ki so (so)delovali pri trgovini z orožjem, ne omejuje na podatke, ki bi bili povezani z opravljanjem funkcije oziroma z delovnim razmerjem.

Glede na cilje zakona se takšen zapis zdi razumljiv, saj je glede na različne pravne podlage za trgovanje z orožjem in dejanske poti orožja, na katere opozarja v svojih pripombah Vlada RS, vprašanje, ali je v dokumentaciji sploh mogoče ločiti med primeri (dokumenti), ko naj bi šlo za trgovino z orožjem, namenjeno izvajanju nalog v zvezi z obrambo Slovenije ob vojaški agresiji na Slovenijo (1990 in 1991), namenjeno pomoči drugim državam na Zahodnem Balkanu zaradi zagotavljanja varnosti Slovenije oziroma, ko naj bi šlo za trgovanje z orožjem, ki je potekalo izven navedenih ciljev. Dejansko vprašanje je tudi, ali so za opisano razlikovanje v trgovini z orožjem vpleteni državni uslužbenci sploh vedeli. Brez dvoma pa je družbeni, sociološki pa tudi pravni okvir njihovega ravnanja danes videti drugačen, kot je bil videti (tudi njim) v času, ko se je trgovanje odvijalo.

Zaradi navedenega je po mnenju Pooblaščenca primere razkrivanje osebnih podatkov javnih funkcionarjev in državnih uslužbencev, ki so (so)delovali pri trgovini z orožjem v letih 1990-1994 treba opredeliti bolj natančno in ožje kot:

- razkritje osebnih podatkov nosilcev javnih funkcij, vsebovanih v dokumentih, povezanih s trgovino z orožjem;
- razkritje osebnih podatkov državnih uslužbencev, ki so (so)delovali pri trgovini z orožjem, razen če gre za osebne podatke prič in prijaviteljev nepravilnosti ali osebne izpovedbe v izpovedih prič;
- razkritje osebnih podatkov državnih uslužbencev, ki so (so)delovali pri trgovini z orožjem ne glede na njihovo vlogo, v skladu z roki, ki jih za dostop do dokumentov določa zakon, ki ureja arhivska gradiva.

Nosilci javnih funkcij so zaradi nadzora javnosti nad njihovim delom dolžni trpeti največje posege v zasebnost (tudi v varstvo osebnih podatkov). Z odločitvijo za opravljanje javne funkcije so se morali zavedati, da legitimnemu ocenjevanju s strani javnosti niso izpostavili le svojih političnih prepričanj, ampak tudi svoje moralne vrednote, filozofske nazore, sposobnosti ... Zato Pooblaščenec meni, da ni v nasprotju z načelom sorazmernosti, kadar zakon določi, da določeni osebni podatki javnega funkcionarja ne uživajo varstva.

Za potrebe tega zakona Pooblaščenec predlaga, da se termin »javni funkcionar« razume širše in ne zgolj v vsebini kot jo določa zakon, ki ureja položaj funkcionarjev v državnih organih in organih lokalnih skupnosti, in sicer v smislu imenovanja za opravljanje »javne naloge«.

¹ Glej prvo alinejo tretjega odstavka 6. člena ZDIJZ.

² Glej šesti odstavek 38. člena ZSPJS.

Na drugi strani so državni uslužbenci, za katere prav tako velja, da v zvezi s svojim delom ne morejo pričakovati popolnega varstva zasebnosti in varstva osebnih podatkov. Tudi oni so, iz enakega razloga kot nosilci javnih funkcij, podvrženi nadzoru s strani javnosti, ki je v demokratični družbi primeren in potreben za oceno javnosti o zakonitosti, strokovnosti in racionalnosti njihovega postopanja. Zaradi zgodovinskega konteksta okoliščin v zvezi s trgovino z orožjem, predvsem iz razlogov, ki jih je Pooblaščenec že zapisal zgoraj, pa se zdi razkritje določenih osebnih podatkov državnih uslužbencev v času pred iztekom rokov, določenih z zakonom, ki ureja arhivska gradiva, sorazmerno le, če ni del povsem subjektivnih zapažanj in izpovedi.

Poleg zamejitve primerov, v katerih varstvo osebnih podatkov ni priznано oziroma je priznано v manjšem obsegu, je primerno zamejiti tudi obseg razkritja osebnih podatkov na: osebno ime, funkcijo, položaj oziroma delovno mesto, izobrazbo in druge podatke povezane z opravljanjem funkcije oziroma delovnega razmerja državnega uslužbenca oziroma povezane z vlogo in konkretno nalogo pri trgovini z orožjem.

Javni funkcionarji in javni (ne le državni) uslužbenci, kot že navedeno, že po ZDIJZ ne uživajo varstva osebnih podatkov, če gre za podatke, povezane z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja. Zaradi ocene javnosti pa tudi Vlade, da naj bi imela trgovina z orožjem v letih 1990 – 1994 različne cilje, tudi nezakonite in nelegitimne, ko naj bi posamezniki ravnali izven svojih formalnih pristojnosti in nalog, je smiselno razkritje osebnih podatkov vezati tudi na vlogo in konkretno nalogo posameznega javnega funkcionarja ali državnega uslužbenca pri trgovini z orožjem. Ob strogem (jezikovnem) razumevanju razkritja osebnih podatkov, povezanih le z opravljanjem javne funkcije ali delovnega razmerja državnega uslužbenca bi v določenih, za javni interes najpomembnejših, primerih, lahko prišlo do dileme, ali je podatek resnično povezan z opravljanjem funkcije ali delovnega razmerja funkcionarja oziroma državnega uslužbenca, ali ni nemara posameznik v tem primeru deloval izven z zakonom in pogodbo o zaposlitvi danih pooblastil. Da bi se izognili potencialni dilemi o dopustnem razkritju določenih osebnih podatkov v takšnih primerih, Pooblaščenec predlaga vezanost razkritja določenih osebnih podatkov tudi na vlogo in konkretno nalogo funkcionarja oziroma državnega uslužbenca, ki jo je imel v določenem primeru (povezanem s trgovino z orožjem).

Drugi stavek tretjega odstavka 3. člena predloga zakona naj se zato spremeni, tako da glasi:

»Varstva ne uživajo osebni podatki posameznikov, ki so po določbah tega zakona takrat opravljali javno funkcijo, če so v zvezi s trgovino z orožjem in osebni podatki državnih uslužbencev, če so v zvezi s trgovino z orožjem, razen če gre za osebne podatke prič in prijaviteljev domnevnih nepravilnosti ali osebne podatke v izpovedih prijaviteljev in prič.«

Doda naj se četrti odstavek 3. člena, ki naj glasi:

»Opravljanje javne funkcije po tem zakonu pomeni opravljanje s strani državnega organa ali njegovega predstojnika zaupane javne naloge.«

2.2 Izvršljivost prekrškovne določbe

Ker je s 6. členom predloga zakona Pooblaščenec določen za prekrškovni organ – izrekanje sankcij za neobjavo ali nepravočasno objavo dokumentov, ki jih predlog zakona v 2. členu opredeljuje kot dokumente o trgovini z orožjem, želimo opozoriti še na nekaj pomanjkljivosti v zvezi z možnostjo učinkovitega (prekrškovnega) nadzora nad izvajanjem določb predloga zakona.

Predlog zakona dokumente, ki naj se razkrijejo javnosti, določa različno; enkrat z natančnim poimenovanjem dokumenta in datumom njegovega nastanka, drugič z datumi dogodkov, ki jih ti dokumenti povzemajo in tretjič jih opredeljuje po vsebini – opisno. V zadnjem primeru gre na primer za »zabeležke vseh pogovorov, ki jih je imel takratni predsednik Republike Slovenije, Milan Kučan, do 19. 5. 1990 in ki se tičejo razorožitve Teritorialne obrambe Republike Slovenije in premeščanja orožja« ali pa za »zabeležke vseh pogovorov med takratnimi nosilci javnih funkcij Republike Slovenije in predstavniki Republike Bosne in Hercegovine do 6. 12. 1992 v zvezi s trgovino z orožjem, še posebej pa pogovori s Hasanom Čengićem« in še nekatere druge primere, ki jih predlog zakona kot navedeno opredeljuje zgolj po vsebini.

Pooblaščenec se zaveda, da je povsem določno opredeljevanje dokumentov težko izvedljivo, hkrati za zakonsko urejanje tudi neprimerno, saj bi se tak zakon spremenil v popisni seznam več sto listin. Na drugi strani mora biti zakon spisan na način, ki omogoča naslovnikom, da na enostaven način ugotovijo svoje obveznosti in

jih izpolnijo. Če je politična volja, da se dokumenti o trgovini z orožjem dajo na razpolago javnosti, res prisotna (kot izhaja iz zgoraj omenjene Deklaracije Državnega zbora), je morda najprimernejši način za razkritje dokumentov javnosti, umik oznake tajnosti s strani državnega organa, ki je dokument označil. Po izkušnjah Pooblaščenca veliko dokumentov sploh ne nosi oznake tajnosti, pri številnih pa je oznaka tajnosti dodeljena neupoštevaje pogoje za njeno dodelitev po določbah Zakona o tajnih podatkih (Uradni list RS, št. 27/01 in nadaljnji; ZPT). Če pa bi menili, da je vendarle najprimernejši način razkritja dokumentov s pomočjo posebnega zakona, naj bodo dokumenti opredeljeni tako, da bodo organi vedeli, kaj so dolžni objaviti, in da bo nenazadnje tudi Pooblaščenec lahko ugotovil, ali je bil zakon spoštovan – ali je organ objavil (vse) dokumente, ki bi jih po zakonu moral.

V primeru preveč ohlapnih določb o dokumentih obstaja namreč bojazen, da jih bodo zavezani državni organi razumeli »po svoje«, na ta način pa ogrozili sam cilj zakona – čim večjo obveščenost javnosti. Pooblaščenec kot nadzorni organ namreč ne bo mogel ugotoviti, ali so objavljeni dokumenti tudi resnično vsi dokumenti z določeno vsebino, ki obstajajo pri organu. Tako je ne glede na temelj za umik oznake tajnosti (če so dokumenti označeni) in metodo razkritja dokumentov očitna možnost, da bodo ti javnosti razkriti (le) v obsegu, ki ga bo »dopustil« zavezan državni organ sam.

Za prisilno izvršitev zakona bi bilo smiselno Pooblaščenca dodeliti tudi inšpekcijska (ne le prekrškovnih) pooblastila. Le na ta način bo lahko v postopku ugotavljal, ali je zakonskim določbam zadoščeno in z ureditveno odločbo (če bi bilo to potrebno) naložil spoštovanje zakona – objavo dokumentov, ki jih določa zakon.

Pooblaščenec zato predlaga, da se 6. člen spremeni, tako da glasi:

»Informacijski pooblaščenec je inšpekcijski in prekrškovni organ za nadzor nad tem zakonom.«

2.3 Dokumenti o trgovini z orožjem in pritožbeni postopki Pooblaščenca po ZDIJZ

Pooblaščenec na koncu še dodaja, da v zvezi s trgovino z orožjem vodi več pritožbenih postopkov na področju dostopa do informacij javnega značaja. Posebej bi izpostavil primer, v katerem je prosilec zahteval celotno dokumentacijo, ki se nanaša na trgovino z orožjem v letih 1990-1994, s katero razpolaga Državni zbor RS v okviru delovanja preiskovalnih komisij. V postopku je bilo izdanih več delnih odločb, saj je šlo za ogromno količino dokumentov. Ugotovljeno je bilo, da velika količina dokumentov ne nosi oznake stopnje tajnosti in zato kot taki, z delnim dostopom zaradi varstva osebnih podatkov, predstavljajo informacije javnega značaja. Za določen del dokumentov, ki so bili označeni s stopnjo tajnosti, pa je Pooblaščenec ugotovil, da niso izpolnjeni pogoji za obstoj izjeme tajnih podatkov po 1. točki prvega odstavka 6. člena ZDIJZ. Po ZTP je namreč tajen le tisti podatek, ki kumulativno izpolnjuje tako materialni in formalni kriterij. Pri pregledanih dokumentih, ki so bili predmet presoje Pooblaščenca, je bil od treh elementov formalnega kriterija, ki morajo biti podani kumulativno, podan le eden, to je vidna oznaka, ni pa bilo pisne ocene možnih škodljivih posledic za vsak dokument posebej in določitve oznake stopnje tajnosti s strani za to pooblaščenec osebe, kar pomeni, da zahtevanih informacij, ni bilo mogoče obravnavati kot tajnih podatkov po ZTP. Glede na navedeno je Pooblaščenec z delno odločbo organu naložil, da prosilcu posreduje zahtevane informacije (iz v izreku taksativno naštetih dokumentov), ki se nanašajo na trgovino z orožjem v letih 1990-1994 in nosijo oznako tajnosti, v obliki delnega dostopa, zaradi varovanja osebnih podatkov, saj v takšni obliki predstavljajo informacijo javnega značaja.

Za morebitna dodatna pojasnila smo vam na voljo.

Lep pozdrav,

Informacijski pooblaščenec:
Nataša Pirc Musar, univ. dipl. prav.,
pooblaščenka